

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 174

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 aprilie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
146.		148.	
— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul Român și Guvernul Macedonean privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 12 iunie 2000.....	2	— Lege pentru aderarea României la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene, adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964.....	7
Acord între Guvernul Român și Guvernul Macedonean privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor.....	2—5	Convenție privind elaborarea unei farmacopee europene	7—10
199.		201.	
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul Român și Guvernul Macedonean privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 12 iunie 2000	6	— Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene, adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964	11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
		Decizia nr. 261 din 5 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală....	11—14
219/2000.		Decizia nr. 4 din 16 ianuarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă	14—16
— Decret pentru supunerea spre ratificare Parlamentului a aderării României la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene, adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964.....	6		

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul Român
și Guvernul Macedonean
privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor,
semnat la București la 12 iunie 2000****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul Român și Guvernul Macedonean privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 12 iunie 2000.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 23 octombrie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI

NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 13 martie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALER DORNEANU

București, 3 aprilie 2001.
Nr. 146.

A C O R D**între Guvernul Român și Guvernul Macedonean privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor**

Guvernul Român și Guvernul Macedonean, denumite în cele ce urmează *părți contractante*, dorind să intensifice cooperarea economică în avantajul reciproc al ambelor state, intenționând să creeze și să mențină condiții favorabile pentru investițiile investitorilor statului unei părți contractante pe teritoriul statului celeilalte părți contractante, recunoscând necesitatea de a promova și de a proteja investițiile străine cu scopul de a crește prosperitatea economică a ambelor state, au convenit cele ce urmează:

ARTICOLUL 1

Definiții

În sensul prezentului acord:

1. Termenul *investiție* înseamnă orice fel de activ investit de un investitor al statului unei părți contractante pe teritoriul statului celeilalte părți contractante, cu condiția ca această investiție să fie efectuată în conformitate cu legile și cu reglementările legale ale statului celeilalte părți contractante, și va include în special, dar nu exclusiv:

a) drepturi de proprietate asupra bunurilor mobile și imobile, precum și orice alte drepturi reale, cum ar fi: servituți, ipoteci, garanții, gajuri;

b) acțiuni, părți sociale sau orice alt fel de participare în societăți comerciale;

c) drepturi de creanță sau orice prestație având valoare economică;

d) drepturi de autor, mărci de comerț, brevete sau alte drepturi de proprietate intelectuală, know-how și good will;

e) concesiuni de drept public, incluzând concesiuni privind prospectarea, extracția sau exploatarea resurselor naturale, precum și toate celelalte drepturi acordate prin lege, prin contract sau prin hotărâre a autorității, în conformitate cu legea.

Nici o modificare a formei în care sunt investite sau reinvestite activele nu va afecta caracterul lor de investiție.

2. Termenul *investitor* se referă la orice persoană fizică sau juridică a statului unei părți contractante, care investește pe teritoriul statului celeilalte părți contractante.

a) Termenul *persoană fizică* se referă, în legătură cu fiecare parte contractantă, la orice persoană fizică care este cetățean român și, respectiv, național macedonean, în conformitate cu respectiva legislație de stat a acelei părți contractante.

b) Termenul *persoană juridică* se referă, în legătură cu fiecare parte contractantă, la orice persoană juridică, incluzând întreprinderi, societăți comerciale, corporații, asociații de afaceri și/sau organizații, înființate sau organizate în conformitate cu respectiva legislație de stat a fiecărei părți contractante și care își au sediul pe teritoriul statului acelei părți contractante.

3. Termenul *venituri* înseamnă sumele produse de o investiție și includ, în special, dar nu exclusiv, profituri, dobânzi, dividende, câștiguri de capital, redevențe și alte onorarii.

4. Termenul *teritoriu* înseamnă:

— în ceea ce privește Guvernul Român, teritoriul statului său, inclusiv marea sa teritorială și spațiul aerian de deasupra teritoriului și mării teritoriale, asupra cărora acesta își exercită suveranitatea, precum și zona contiguă, platoul continental și zonele economice exclusive, asupra cărora își exercită jurisdicția, respectiv drepturile suverane, în conformitate cu propria sa legislație și cu dreptul internațional;

— în ceea ce privește Guvernul Macedonean, teritoriul statului său, inclusiv pământul, apa și spațiul aerian, asupra cărora acesta își exercită, în conformitate cu dreptul internațional, drepturile suverane și jurisdicția asupra unor astfel de suprafețe.

ARTICOLUL 2

Promovarea și admiterea investițiilor

1. Fiecare parte contractantă va promova investițiile efectuate pe teritoriul statului său de către investitorii celeilalte părți contractante și va admite astfel de investiții în conformitate cu legile și cu reglementările naționale legale.

2. Dacă o parte contractantă a admis o investiție pe teritoriul statului său, ea va acorda, în conformitate cu legile și cu reglementările naționale legale, autorizațiile necesare în legătură cu o astfel de investiție și cu realizarea înțelegerilor și contractelor de tranzacționare a licențelor pentru asistență tehnică, comercială sau administrativă. Fiecare parte contractantă va căuta, oricând este necesar, să elibereze autorizațiile necesare în legătură cu activitățile consultanților sau ale altor persoane calificate de naționalitate străină.

ARTICOLUL 3

Protejarea și tratamentul investițiilor

1. Fiecare parte contractantă va proteja pe teritoriul statului său investițiile efectuate, în conformitate cu legile și cu reglementările naționale legale, de către investitorii celeilalte părți contractante și nu va afecta prin măsuri nerezonabile sau discriminatorii managementul, întreținerea, folosința,

posesia, extinderea, vânzarea și, dacă este cazul, lichidarea unor astfel de investiții.

2. Fiecare parte contractantă va asigura un tratament just și echitabil pe teritoriul statului său investițiilor investitorilor celeilalte părți contractante. Acest tratament nu va fi mai puțin favorabil decât cel acordat de fiecare parte contractantă investițiilor efectuate de propriii investitori sau de investitorii unui stat terț, dacă acest din urmă tratament este mai favorabil.

3. Tratamentul menționat la paragrafele 1 și 2 nu se va aplica avantajelor pe care fiecare parte contractantă le acordă investitorilor unui stat terț ca urmare a calității de membru sau de asociat la o zonă de comerț liber, uniune vamală, piață comună ori la o convenție existentă sau viitoare de evitare a dublei impuneri ori la o altă convenție referitoare la fiscalitate.

ARTICOLUL 4

Expropriere și despăgubire

1. Nici una dintre părțile contractante nu va lua măsuri de expropriere, naționalizare sau orice altfel de măsuri având același efect (denumite în continuare *expropriere*) împotriva investițiilor aparținând investitorilor celeilalte părți contractante decât dacă măsurile sunt luate în interes public, pe o bază nediscriminatorie și în conformitate cu procedura legală și cu condiția ca aceste măsuri să fie luate contra unei despăgubiri efective și adecvate. O astfel de despăgubire va fi echivalentă cu valoarea de piață a investiției expropriate imediat înainte de expropriere sau înainte ca exproprierea iminentă să devină cunoscută public. Despăgubirea pentru pagubă include, de asemenea, dobânda calculată pe bază LIBOR anuală de la data exproprierii și până la data plății.

2. Quantumul despăgubirii se va stabili în valută convertibilă și liber transferabilă și se va plăti fără întârziere nejustificată persoanei îndreptățite să o primească, indiferent de reședința sau de domiciliul său. O despăgubire va fi considerată ca fiind făcută fără întârziere nejustificată atunci când va fi efectuată într-o perioadă considerată ca normală pentru îndeplinirea formalităților de transfer. Această perioadă va începe din ziua în care va fi înaintată solicitarea respectivă și nu va putea depăși 3 luni.

3. Investitorilor unei părți contractante, care suferă pierderi ale investițiilor lor de pe teritoriul statului celeilalte părți contractante ca urmare a războiului sau a altui conflict armat, a stării naționale de urgență, revoltei, insurecției sau răzcoalei, li se va acorda, în legătură cu restituirea, indemnizația, despăgubirea sau altă modalitate de soluționare, un tratament nu mai puțin favorabil decât cel acordat investitorilor proprii sau investitorilor unui stat terț. Plățile rezultate vor fi transferabile fără întârziere în valută convertibilă și liber transferabilă.

ARTICOLUL 5

Transfer

1. Fiecare parte contractantă, pe teritoriul statului în care s-au efectuat investiții de către investitorii celeilalte părți contractante, va garanta acelor investitori transferul liber al plăților în legătură cu aceste investiții, în special al:

a) capitalului și sumelor suplimentare necesare pentru întreținerea și dezvoltarea investiției;

b) profiturilor, dobânzilor, dividendelor, câștigurilor de capital și altor venituri curente;

c) fondurilor pentru rambursarea împrumuturilor, inclusiv dobânda normală contractată și documentată, cu referire directă la o anumită investiție;

d) redevențelor și onorariilor;

e) sumelor rezultate din vânzarea ori lichidarea totală sau parțială a unei investiții;

f) despăgubirii prevăzute la art. 4;

g) câștigurilor cetățenilor sau naționalilor unei părți contractante care au permisiunea de a lucra în legătură cu o investiție de pe teritoriul statului celeilalte părți contractante.

2. Transferurile vor fi efectuate fără întârziere într-o valută liber convertibilă, la cursul normal de schimb aplicabil la data transferului, în conformitate cu procedurile stabilite de partea contractantă pe teritoriul statului în care s-a efectuat investiția, cu condiția ca toate obligațiile financiare față de această parte contractantă să fie îndeplinite.

3. Părțile contractante se angajează să acorde transferurilor la care se face referire la paragrafele 1 și 2 un tratament nu mai puțin favorabil decât cel acordat transferurilor provenite din investițiile efectuate de investitorii oricărui stat terț.

ARTICOLUL 6

Subrogare

1. Dacă o parte contractantă sau agenția desemnată de ea face o plată oricărui dintre investitorii săi pe baza unei garanții sau asigurări pe care a contractat-o în legătură cu o investiție efectuată pe teritoriul statului celeilalte părți contractante, această din urmă parte contractantă va recunoaște valabilitatea subrogării în favoarea primei părți contractante sau a agenției desemnate de ea a oricărui drept sau titlu deținut de investitor.

Partea contractantă sau agenția desemnată de ea, care este subrogată în drepturile unui investitor, va fi îndreptățită la aceleași drepturi ca și cele ale investitorului și, în măsura în care exercită astfel de drepturi, va face astfel subiectul obligațiilor investitorului ce decurg dintr-o astfel de investiție asigurată.

Cealaltă parte contractantă va fi îndreptățită să deducă taxele și celelalte obligații cu caracter public datorate și plătitabile de către investitor.

2. În cazul subrogării, astfel cum este definită la paragraful 1, investitorul nu va urmări o creanță decât dacă este autorizat în acest sens de partea contractantă sau de agenția desemnată de ea.

ARTICOLUL 7

Reglementarea diferendelor dintre o parte contractantă și un investitor al celeilalte părți contractante

1. În scopul reglementării diferendelor referitoare la investiții dintre o parte contractantă și un investitor al celeilalte părți contractante vor avea loc consultări între părțile interesate, în vederea soluționării cazului, pe cât posibil, pe cale amiabilă.

2. Dacă diferendele nu pot fi reglementate pe cale amiabilă în termen de 6 luni de la data notificării scrise prin care cealaltă parte contractantă a fost informată cu privire la subiectul diferendului, investitorul în cauză poate propune, la propria sa alegere, ca diferendul să fie supus:

– instanței judecătorești competente a părții contractante pe teritoriul statului în care s-a efectuat investiția; sau

– tribunalului arbitral ad-hoc, constituit în conformitate cu Regulamentul de arbitraj al Comisiei Națiunilor Unite pentru Drept Comercial Internațional (UNCITRAL); sau

– Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor Relative la Investiții (ICSID), în conformitate cu Convenția pentru reglementarea diferendelor relative la investiții între state și persoane ale altor state, deschisă spre semnare la 18 martie 1965 la Washington DC, dacă ambele părți contractante au semnat această convenție.

3. O dată ce diferendul a fost supus instanței judecătorești competente a părții contractante pe teritoriul statului în care a fost efectuată investiția sau arbitrajului internațional, alegerea uneia sau celeilalte proceduri va fi definitivă.

4. Hotărârea de arbitraj se va baza pe:

– prevederile acestui acord;

– legislația națională a părții contractante pe teritoriul statului în care s-a efectuat investiția, inclusiv pe regulile referitoare la conflictele de legi;

– regulile și principiile universal acceptate de dreptul internațional.

5. Hotărârile arbitrale vor fi definitive și obligatorii pentru părțile la diferend. Fiecare parte contractantă se angajează să execute hotărârea în conformitate cu legislația sa națională.

ARTICOLUL 8

Reglementarea diferendelor dintre părțile contractante

1. Diferendele dintre părțile contractante privind interpretarea și aplicarea prevederilor prezentului acord vor fi reglementate prin consultări și negocieri pe căi diplomatice.

2. Dacă ambele părți contractante nu pot ajunge la o înțelegere în termen de 6 luni de la declanșarea diferendului dintre ele, la cererea oricărei părți contractante diferendul va fi supus unui tribunal arbitral care va fi constituit după cum urmează: fiecare parte contractantă va numi un arbitru, iar acești 2 arbitri vor numi un președinte care va fi un național al unui stat terț care întreține relații diplomatice cu ambele părți contractante.

3. Dacă una dintre părțile contractante nu și-a numit arbitrul și nu a dat curs invitației celeilalte părți contractante să facă această numire în termen de două luni, arbitrul va fi numit, la cererea acelei părți contractante, de președintele Curții Internaționale de Justiție.

4. În cazul în care ambii arbitri nu pot ajunge la o înțelegere privind alegerea președintelui în termen de două luni de la numirea lor, acesta din urmă va fi numit, la cererea oricărei părți contractante, de președintele Curții Internaționale de Justiție.

5. Dacă, în cazurile specificate la paragrafele 3 și 4, președintele Curții Internaționale de Justiție este împiedicat să își exercite respectiva funcție sau dacă este național al oricărei părți contractante, numirea se va face de către vicepreședinte, iar dacă acesta din urmă este împiedicat să o facă sau dacă este național al oricărei părți contractante, numirea se va face de către judecătorul cu cea mai mare funcție din cadrul Curții Internaționale de Justiție care nu este național al vreunei părți contractante.

6. Sub rezerva altor dispoziții date de părțile contractante tribunalul își va stabili propria procedură. Tribunalul își va adopta hotărârile cu majoritate de voturi.

7. Hotărârile tribunalului sunt definitive și obligatorii pentru fiecare parte contractantă.

8. Fiecare parte contractantă va suporta cheltuielile propriului membru al tribunalului și ale reprezentării sale în procedurile arbitrale; cheltuielile președintelui și celelalte cheltuieli vor fi suportate în mod egal de părțile contractante. Tribunalul poate să decidă totuși ca o proporție mai mare a cheltuielilor să fie suportată de una dintre părțile contractante, iar această hotărâre va fi obligatorie pentru ambele părți contractante.

ARTICOLUL 9

Prevederi mai favorabile

Dacă legislația națională a oricărei părți contractante sau obligațiile conform dreptului internațional, existente în prezent sau stabilite ulterior între părțile contractante în plus față de prezentul acord, conțin o reglementare, fie generală, fie specifică, care îndreptățește investițiile investitorului celeilalte părți contractante la un tratament mai favorabil decât cel prevăzut prin prezentul acord, o astfel de reglementare, în măsura în care este mai favorabilă, va prevala asupra acestui acord.

ARTICOLUL 10

Consultări și schimb de informații

1. La cererea oricărei părți contractante cealaltă parte contractantă va consimți imediat asupra unor consultări privind interpretarea sau aplicarea prezentului acord.

Pentru Guvernul Român,
Sebastian Vlădescu,
secretar de stat în Ministerul Finanțelor

2. La cererea oricărei părți contractante va avea loc un schimb de informații cu privire la impactul pe care îl pot avea legile, reglementările, hotărârile, practicile ori procedurile administrative sau politicile naționale ale celeilalte părți contractante asupra investițiilor reglementate de prezentul acord.

ARTICOLUL 11

Domeniu de aplicare

Prezentul acord se va aplica investițiilor de pe teritoriul statului unei părți contractante, efectuate, în conformitate cu legile și cu reglementările naționale legale, de investitorii celeilalte părți contractante fie înainte, fie după intrarea în vigoare a acestui acord. Totuși acordul nu se va aplica diferendelor care au apărut înainte de intrarea sa în vigoare.

ARTICOLUL 12

Intrare în vigoare

Prezentul acord va intra în vigoare la data ultimei notificări prin care fiecare parte contractantă îi va comunica celeilalte părți contractante că procedurile legale interne necesare pentru intrarea acestuia în vigoare au fost îndeplinite.

ARTICOLUL 13

Durată și denunțare

1. Prezentul acord va rămâne în vigoare pentru o perioadă de 10 (zece) ani și va continua să fie în vigoare și ulterior pentru o perioadă sau perioade similare, cu excepția cazului în care, cu un an înainte de expirarea perioadei inițiale sau a oricărei perioade ulterioare, orice parte contractantă notifică celeilalte părți contractante intenția sa de a denunța acordul. Notificarea de denunțare va deveni efectivă la un an după ce a fost primită de cealaltă parte contractantă.

2. Cu privire la investițiile efectuate înainte de data la care notificarea de denunțare a prezentului acord devine efectivă, prevederile acestui acord vor continua să fie în vigoare pentru o perioadă de 10 (zece) ani de la data denunțării acordului.

Drept care subsemnații, pe deplin autorizați de guvernele lor, au semnat acest acord.

Semnat la București la 12 iunie 2000, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, macedoneană și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de divergențe în interpretare textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul Macedonean,
Bobi Spirkovski,
ministrul transporturilor și comunicațiilor

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului
dintre Guvernul Român și Guvernul Macedonean
privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor,
semnat la București la 12 iunie 2000**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul Român și Guvernul Macedonean privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, semnat la București la 12 iunie 2000, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 30 martie 2001.

Nr. 199.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru supunerea spre ratificare Parlamentului a aderării
României la Convenția privind elaborarea
unei farmacopee europene, adoptată la Strasbourg
la 22 iulie 1964**

În temeiul art. 91 alin. (1) și al art. 99 din Constituția României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului aderarea României la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene, adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

București, 5 iunie 2000.

Nr. 219.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aderarea României la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene,
adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — România aderă la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene, adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964.

Art. 2. — Contribuția financiară a României decurgând din aderarea la convenția prevăzută la art. 1 se asigură din bugetul Ministerului Sănătății și Familiei.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 5 septembrie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 13 martie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 3 aprilie 2001.
Nr. 148.

CONSILIUL EUROPEI

C O N V E Ţ I E
privind elaborarea unei farmacopee europene*)

— Strasbourg, 22 iulie 1964 —

Guvernele Regatului Belgiei, Republicii Franceze, Republicii Federale Germane, Republicii Italiene, Marelui Ducat al Luxemburgului, Regatului Olandei, Confederației Elvețiene și Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

luând în considerare că părțile la Tratatul de la Bruxelles din 17 martie 1948, cu amendamentele aduse la 23 octombrie 1954, au decis să strângă legăturile sociale care le unesc și să își asocieze eforturile atât prin consultări directe, cât și în cadrul instituțiilor specializate, pentru a ridica nivelul de trai al popoarelor lor și a promova dezvoltarea armonioasă a serviciilor sociale din țările respective,

luând în considerare că activitățile sociale conduse de Tratatul de la Bruxelles și desfășurate până în anul 1959 sub auspiciile Organizației Tratatului de la Bruxelles și ale Uniunii Europei Occidentale sunt în prezent conduse în cadrul Consiliului Europei, în baza hotărârii luate la 21 octombrie 1959 de Consiliul Uniunii Europei Occidentale și a Rezoluției (59) 23 adoptate la 16 noiembrie 1959 de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei,

luând în considerare că din data de 6 mai 1964 Confederația Elvețiană a participat la activități din domeniul sănătății publice, desfășurate conform rezoluției sus-menționate,

luând în considerare că scopul Consiliului Europei este realizarea unei unități mai strânse între membrii săi, în vederea promovării, *inter alia*, a progresului economic și social prin încheierea de acorduri și prin acțiune comună în problemele economice, sociale, culturale, științifice, juridice și administrative,

luând în considerare că ele s-au străduit, pe cât posibil, să promoveze progresul atât în domeniul social, cât și în domeniul conex al sănătății publice și că au procedat la armonizarea legislației lor naționale în aplicarea prevederilor sus-menționate,

luând în considerare că astfel de măsuri sunt necesare acum mai mult ca oricând în ceea ce privește producția, circulația și distribuția medicamentelor în Europa,

*) Traducere.

convinse că este de dorit și necesar să se armonizeze specificațiile pentru substanțele medicinale care în starea lor originală sau sub forma preparatelor farmaceutice prezintă un interes general și sunt importante pentru populațiile din țările europene,

convinse de necesitatea de a elabora cât mai curând specificațiile pentru substanțele medicamentoase noi care apar pe piață în număr tot mai mare,

considerând că acest scop poate fi realizat cel mai bine prin stabilirea treptată a unei farmacopee comune pentru țările europene interesate,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Elaborarea unei farmacopee europene

Părțile contractante se angajează:

a) să elaboreze progresiv o farmacopee care va fi comună țărilor interesate și care va fi intitulată *Farmacopeea europeană*;

b) să ia măsurile necesare pentru ca monografiile care vor fi adoptate în virtutea art. 6 și 7 și care vor constitui Farmacopeea europeană să devină standarde oficiale aplicabile în țările respective.

ARTICOLUL 2

Organele însărcinate cu elaborarea Farmacopeei europene

Elaborarea Farmacopeei europene va fi asigurată de:

a) Comitetul de Sănătate Publică, care își desfășoară activitatea în cadrul Consiliului Europei, în conformitate cu Rezoluția (59) 23, menționată în preambulul la prezenta convenție, denumit în continuare *Comitetul de Sănătate Publică*;

b) Comisia pentru Farmacopeea europeană creată în acest scop de Comitetul de Sănătate Publică, denumită în continuare *Comisia*.

ARTICOLUL 3

Componența Comitetului de Sănătate Publică

Pentru scopurile prezentei convenții, Comitetul de Sănătate Publică va fi compus din delegații naționale numite de părțile contractante.

ARTICOLUL 4

Atribuțiile Comitetului de Sănătate Publică

1. Comitetul de Sănătate Publică va exercita o supraveghere generală asupra activității Comisiei și în acest scop Comisia va prezenta Comitetului de Sănătate Publică un raport al fiecărei sesiuni.

2. Toate deciziile luate de Comisie, altele decât cele cu caracter tehnic sau procedural, vor fi supuse spre aprobare Comitetului de Sănătate Publică. Dacă Comitetul de Sănătate Publică nu aprobă o decizie sau o aprobă doar parțial, acesta o va returna Comisiei pentru a fi reanalizată.

3. Comitetul de Sănătate Publică, ținând seama de recomandările Comisiei în baza prevederilor art. 6d), va fixa intervalul de timp în care deciziile cu caracter tehnic legate de Farmacopeea europeană vor fi puse în aplicare pe teritoriile părților contractante.

ARTICOLUL 5

Componența Comisiei

1. Comisia va fi compusă din delegații naționale numite de părțile contractante. Fiecare delegație va fi compusă din cel mult 3 membri aleși pentru competența lor în problemele tratate de Comisie. Fiecare parte contractantă poate numi același număr de supleanți având competențe similare.

2. Comisia își va stabili regulamentul interior.

3. Comisia va alege dintre membrii săi un președinte, prin vot secret. Mandatul președintelui și condițiile reînnoirii acestuia vor fi stabilite prin regulamentul interior al Comisiei, cu condiția ca mandatul primului președinte să fie de 3 ani. În timpul mandatului său președintele nu va fi membru al nici unei delegații naționale.

ARTICOLUL 6

Atribuțiile Comisiei

Conform prevederilor art. 4 atribuțiile Comisiei vor fi:

a) să stabilească principiile generale aplicabile la elaborarea Farmacopeei europene;

b) să decidă asupra metodelor de analiză în acest scop;

c) să ia măsuri pentru elaborarea și adoptarea monografiilor ce urmează să fie incluse în Farmacopeea europeană; și

d) să recomande fixarea intervalului de timp în care deciziile sale cu caracter tehnic referitoare la Farmacopeea europeană vor fi puse în aplicare pe teritoriile părților contractante.

ARTICOLUL 7

Deciziile Comisiei

1. Fiecare dintre delegațiile naționale menționate la art. 5 paragraful 1 va avea dreptul la un vot.

2. În toate problemele tehnice, inclusiv ordinea în care vor fi pregătite monografiile menționate la art. 6c), deciziile Comisiei vor fi luate prin unanimitate de voturi exprimate și prin majoritatea delegațiilor îndreptățite să facă parte din Comisie.

3. Toate celelalte decizii ale Comisiei vor fi luate prin majoritatea de două treimi din numărul voturilor exprimate și prin majoritatea delegațiilor îndreptățite să facă parte din Comisie.

ARTICOLUL 8

Sediul și reuniunile Comisiei

1. Comisia își va ține reuniunile la Strasbourg, sediul Consiliului Europei.

2. Ea se va reuni pe baza convocării făcute de președintele său ori de câte ori este necesar, dar cel puțin de două ori pe an.

3. Ea se va întruni cu ușile închise. Limbile folosite vor fi limbile oficiale ale Consiliului Europei.

4. Comitetul de Sănătate Publică poate numi un observator care să participe la reuniunile Comisiei.

ARTICOLUL 9

Secretariatul Comisiei

Comisia va avea un secretariat ale cărui șef și colectiv tehnic vor fi numite de secretarul general al Consiliului Europei la recomandarea Comisiei și în conformitate cu Regulamentul administrativ al funcționarilor Consiliului Europei. Ceilalți membri ai Secretariatului vor fi numiți de secretarul general, care se va consulta cu șeful Secretariatului Comisiei.

ARTICOLUL 10

Finanțarea

1. Cheltuielile Secretariatului Comisiei și toate celelalte cheltuieli comune necesare pentru executarea prezentei convenții vor fi suportate de părțile contractante în conformitate cu prevederile paragrafului 2 al acestui articol.

2. Până la încheierea unui aranjament special, aprobat de toate părțile contractante în acest scop, administrarea financiară a operațiunilor realizate în baza prezentei convenții se va face în conformitate cu prevederile privind bugetul din Acordul parțial în domeniul social referitor la activitățile incluse în Rezoluția (59) 23, menționată în preambulul la prezenta convenție.

ARTICOLUL 11

Intrarea în vigoare

1. Prezenta convenție va fi ratificată sau acceptată de guvernele semnatare. Instrumentele de ratificare sau de acceptare vor fi depuse pe lângă secretarul general al Consiliului Europei.

2. Prezenta convenție va intra în vigoare la 3 luni după data depunerii celui de-al 8-lea instrument de ratificare sau de acceptare.

ARTICOLUL 12

Aderarea

1. După data intrării în vigoare a prezentei convenții Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, în componența redusă la reprezentanții părților contractante, poate să invite, în condițiile pe care le consideră corespunzătoare, orice alte state membre ale Consiliului Europei pentru a adera la prezenta convenție.

2. După expirarea a 6 ani de la data stabilită Comitetul de Miniștri poate invita, în condițiile pe care le consideră adecvate, state europene nemembre ale Consiliului Europei să adere la prezenta convenție.

3. Aderarea se va face prin depunerea pe lângă secretarul general al Consiliului Europei a unui instrument de aderare, care va intra în vigoare la 3 luni după data depunerii lui.

ARTICOLUL 13

Aplicarea teritorială

1. Orice guvern poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare ori de aderare, să specifice teritoriul sau teritoriile la care se va aplica prezenta convenție.

2. Orice guvern poate, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare ori de aderare sau la orice dată ulterioară, printr-o declarație adresată Secretariatului General al Consiliului Europei, să extindă aplicarea prezentei convenții la orice alt teritoriu specificat în declarație și pentru ale cărui relații internaționale este răspunzător sau în numele căruia este autorizat să ia măsuri.

3. Orice declarație făcută în vederea realizării prevederilor paragrafului precedent poate, în funcție de orice teritoriu menționat într-o astfel de declarație, să fie retrasă conform procedurii prevăzute la art. 14.

ARTICOLUL 14

Durata

1. Prezenta convenție va rămâne în vigoare pe o durată nelimitată.

2. Orice parte contractantă poate, în ceea ce o privește, să denunțe prezenta convenție printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului Europei.

3. Denunțarea își va produce efectele la 6 luni după data primirii notificării de către secretarul general.

ARTICOLUL 15

Notificări

Secretarul general al Consiliului Europei va notifica părților contractante:

- a) orice semnătură;
- b) depunerea oricărui instrument de ratificare, de acceptare sau de aderare;
- c) data intrării în vigoare a prezentei convenții în conformitate cu prevederile art. 11;
- d) orice declarație primită în vederea îndeplinirii prevederilor art. 13;
- e) orice notificare primită în vederea îndeplinirii prevederilor art. 14 și data la care denunțarea își va produce efectele.

ARTICOLUL 16

Acorduri complementare

Pot fi încheiate acorduri complementare privind condițiile de implementare a prevederilor prezentei convenții.

ARTICOLUL 17

Aplicarea provizorie

Până la intrarea în vigoare a prezentei convenții în condițiile prevăzute la art. 11 statele semnatare sunt de acord, pentru a evita orice întârziere în implementarea pre-

zentei convenții, să o aplice provizoriu de la data semnării, în conformitate cu sistemele constituționale respective.

Ca dovadă a celor de mai sus, subsemnații, fiind pe deplin autorizați, au semnat prezenta convenție.

Adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964, în limbile engleză și franceză, ambele texte având valoare egală, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Consiliului Europei.

Secretarul general va trimite copii autentificate fiecărui stat semnatar și care a aderat.

Pentru Guvernul Regatului Belgiei

Această semnătură își va produce efectele menționate la art. 17 numai din momentul în care Convenția va fi semnată de toate părțile contractante.

R. Coene**Pentru Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului:
Strasbourg, 2 decembrie 1964**

Această semnătură își va produce efectele menționate la art. 17 numai din momentul în care Convenția va fi semnată de toate părțile contractante.

Jean Wagner**Pentru Guvernul Republicii Franceze: Strasbourg,
29 septembrie 1964**

Această semnătură își va produce efectele menționate la art. 17 numai din momentul în care Convenția va fi semnată de toate părțile contractante.

C.H. Bonfils**Pentru Guvernul Regatului Olandei:
Strasbourg, 1 martie 1966****W.J.D. Philipse****Pentru Guvernul Republicii Federale Germane:
Strasbourg, 22 iunie 1965**

După semnarea de către toate părțile contractante enumerate în preambul, Republica Federală Germană va aplica prezenta convenție, conform art. 17, înaintea intrării în vigoare, în măsura în care legile germane în vigoare o vor permite.

Felician Prill**Pentru Guvernul Confederației Elvețiene:
Strasbourg, 22 septembrie 1964**

Această semnătură își va produce efectele menționate la art. 17 numai din momentul în care Convenția va fi semnată de toate părțile contractante.

H. Voirier**Pentru Guvernul Republicii Italiene:
Strasbourg, 11 august 1964**

Această semnătură își va produce efectele menționate la art. 17 numai din momentul în care Convenția va fi semnată de toate părțile contractante.

Alessandro Marieni**Pentru Guvernul Regatului Unit al Marii Britanii
și Irlandei de Nord:
Strasbourg, 4 septembrie 1964**

Această semnătură își va produce efectele menționate la art. 17 numai din momentul în care Convenția va fi semnată de toate părțile contractante.

I.F. Porter

Aderări făcute în concordanță cu prevederile art. 12 paragraful 1:

Austria — 11 iulie 1978

Cipru — 7 decembrie 1976

Danemarca — 18 aprilie 1975

Islanda — 10 iunie 1975

Irlanda — 16 mai 1979

Norvegia — 21 august 1975

Suedia — 6 februarie 1975

Finlanda — 3 iunie 1982

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene,
adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aderarea României la Convenția privind elaborarea unei farmacopee europene, adoptată la Strasbourg la 22 iulie 1964, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 30 martie 2001.
Nr. 201.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 261

din 5 decembrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 392 alin. 4
din Codul de procedură penală**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, ridicată de Anton Sommert în Dosarul nr. 740/2000 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16 noiembrie 2000 în prezența autorului excepției, care a răspuns în nume personal, precum și pentru Societatea Comercială „Eurocontact” din București, a apărătorului părții Sorin Roșca Stănescu și a reprezentantului Ministerului Public, dezbateri care au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a

delibera, a amânat pronunțarea la 23 noiembrie 2000 și apoi la 5 decembrie 2000.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 740/2000, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Anton Sommert în cadrul unui proces de insultă și calomnie, având ca obiect recursul declarat de acesta împotriva unei decizii penale prin care i s-a respins contestația în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, care nu prevăd calea de atac a recursului împotriva unei decizii prin care se respinge contestația în anulare, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii a cetățenilor, ale art. 20 alin. (1), fiind în neconcordanță cu pactele și tratatele referitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, ale art. 21 alin. (1) și

(2) referitoare la accesul liber la justiție, precum și ale art. 48 alin. (3) referitoare la obligația statului de a răspunde patrimonial pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare. De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate susține că în cursul procesului penal, în diferite faze, nu i-au fost respectate drepturile procesuale și în plus nu poate folosi, datorită dispozițiilor legale criticate, nici căile de atac în cadrul contestației în anulare.

Curtea de Apel București — Secția I penală, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât, în ipoteza admiterii contestației în anulare pentru vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 386 din Codul de procedură penală și a trimerii cauzei pentru rejudecare la instanța de fond sau la instanța de apel, sentința pronunțată în fond și, respectiv, decizia pronunțată în apel sunt supuse căilor de atac prevăzute pentru apel și, respectiv, pentru recurs, potrivit prevederilor art. 361 și, respectiv, art. 385¹ din Codul de procedură penală. În situația respingerii contestației în anulare, prin decizia pronunțată de aceeași instanță de recurs nu s-a prevăzut calea de atac a recursului, întrucât vizează infracțiuni prevăzute la art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, care sunt de competența judecătorilor. Împotriva sentințelor pronunțate de judecătorii s-a prevăzut calea de atac a recursului, conform art. 385¹ alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, astfel că, prin posibilitatea exercitării din nou a unui recurs împotriva deciziei instanței de recurs care a soluționat, prin respingere, contestația în anulare, s-ar prelungi nejustificat procesul penal. Prin aceasta nu se îngreșește accesul liber la justiție, deoarece partea a avut la îndemână calea de atac prevăzută la art. 385¹ alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, iar împotriva hotărârilor definitive această parte se mai poate adresa cu cerere procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, solicitând promovarea unui recurs în anulare, în condițiile prevăzute la art. 410 din Codul de procedură penală.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece contestația în anulare este o cale extraordinară de atac, iar rațiunea sa este aceea de a asigura remedierea erorilor ce s-ar putea produce în activitatea instanțelor judecătorești. Întrucât contestația în anulare, ca toate căile extraordinare de atac, reprezintă o prelungire a procesului penal, aceasta trebuie să fie folosită sub un strict control judecătoresc. De aceea, atunci când contestația în anulare este întemeiată pe cazurile prevăzute la lit. a)—c) ale art. 386 din Codul de procedură penală, activitatea de judecată se desfășoară în două etape, și anume admiterea în principiu și examinarea temeiniciei cererii. Examinarea în principiu implică analiza îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru introducerea acestei căi extraordinare de atac. În ipoteza în care instanța constată că vreuna dintre cerințele legale nu este

îndeplinită, aceasta respinge, prin încheiere, contestația în anulare ca fiind, în principiu, inadmisibilă, iar în ipoteza în care constată că cerințele sunt îndeplinite, admite, prin încheiere, contestația în anulare, ca fiind admisibilă în principiu, urmând să fie analizată temeinicia cererii. În cea de-a doua etapă, judecând contestația după admiterea ei în principiu, instanța fie va desființa prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere, procedând la rejudecarea recursului sau la rejudecarea cauzei după casare, fie va respinge, prin decizie motivată, contestația în anulare, ca fiind neîntemeiată. Se apreciază că nici încheierea de respingere în principiu, ca fiind inadmisibilă, nici decizia de admitere sau respingere, ca întemeiată sau neîntemeiată, a contestației în anulare nu sunt susceptibile să fie atacate cu apel sau cu recurs, deoarece sunt pronunțate de o instanță de recurs. Întrucât nici un subiect procesual nu poate exercita o cale de atac împotriva acestor hotărâri, nefiind o imposibilitate numai pentru partea vătămată, este exclusă ipoteza discriminării sau a aplicării unui tratament inegal.

Poate fi atacată cu apel sau cu recurs, după caz, numai sentința sau decizia pronunțată în cazul în care contestația este întemeiată pe art. 386 lit. d) (când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă), iar hotărârea a cărei anulare se cere a rămas definitivă la prima instanță sau la instanța de apel. Așadar posibilitatea atacării cu apel sau cu recurs a fost acordată în cazuri temeinic justificate (numai dacă împotriva unei persoane au fost pronunțate două hotărâri definitive și numai dacă hotărârea a cărei anulare se cere a rămas definitivă la prima instanță sau la instanța de apel, dacă este cazul, pentru a nu priva partea de vreun grad de jurisdicție), fără a crea vreo discriminare. În aceste condiții prevederile art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care prevăd că cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice. Principiul egalității nu trebuie să atragă aplicarea aceluiași regim juridic unor situații diferite.

În ceea ce privește contrarietatea dispozițiilor art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală cu prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, se arată că lipsa posibilității de a exercita o cale de atac împotriva încheierii de respingere în principiu a contestației în anulare nu este de natură să prejudicieze accesul liber la justiție sau să îngreșească exercițiul acestui drept, în condițiile în care calea de atac a contestației în anulare poate fi promovată numai după ce subiectul procesual a exercitat toate căile ordinare de atac prevăzute de lege [în cazurile prevăzute la art. 386 lit. a)—c) din Codul de procedură penală], partea beneficiind de toate gradele de jurisdicție prevăzute de lege. Referitor la susținerea că aceleași prevederi legale contravin dispozițiilor art. 48 alin. (3) din Constituție se arată că imposibilitatea legală de a exercita o cale de atac împotriva încheierii de respingere în principiu a contestației în anulare nu este de natură să aducă atingere dreptului oricărei persoane de a obține despăgubiri din partea statului în cazul în care a suferit un prejudiciu de pe urma săvârșirii unei erori judiciare în procesul penal. În ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, în raport cu art. 20 alin. (1) din Constituție și cu art. 6, 13 și

17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se arată că prin art. 6 alin. 1 din convenție „nu se conferă nici un drept victimei unei infracțiuni de a declanșa proceduri penale împotriva autorului acesteia și nici de a cere continuarea procedurilor până la pronunțarea unei hotărâri de către o instanță judecătorească. Mai mult, dispozițiile art. 6 din convenție nu sunt aplicabile în cazul căilor extraordinare de atac“. Cu privire la pretinsa contrariedade dintre prevederile legale criticate și dispozițiile art. 17 din convenție, referitoare la interzicerea abuzului de drept, acestea nu au aplicabilitate în speță. Având în vedere că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 6, 13 și 17 din convenție, este neîntemeiată susținerea că ele ar contraveni dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, ale părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„Sentința dată în contestație este supusă apelului, iar decizia dată în apel este supusă recursului.“* Aceste dispoziții legale privesc căile de atac ce pot fi folosite împotriva hotărârilor judecătorești date în soluționarea contestației în anulare.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că acest text contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 20 alin. (1), cu referire la art. 6, 13 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 48 alin. (3) din Legea fundamentală, texte care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*;

— Art. 20 alin. (1): *„Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.“*;

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept.“;

— Art. 48 alin. (3): *„Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale.“*

Dispozițiile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, prevăd:

— Art. 6: *„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...]“*;

— Art. 13: *„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.“*;

— Art. 17: *„Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această convenție.“*

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu prevăd nici o cale de atac împotriva deciziei date de instanța de recurs în soluționarea contestației în anulare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să o respingă.

Cu privire la critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală încalcă principiul liberului acces la justiție, prevăzut la art. 21 alin. (1) din Constituție, se reține că în activitatea sa jurisdicțională anterioară Curtea Constituțională a examinat semnificația acestui principiu. Astfel, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea a statuat că liberul acces la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare și extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului. Această soluție decurge din dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“*, precum și din cele ale art. 128 din Constituție, conform cărora *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii“*.

În considerentele aceleiași decizii se reține că semnificația art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia accesul liber la justiție nu poate fi îngredit, este aceea că nici o categorie sau grup social nu poate fi exclus de la exercițiul drepturilor procesuale prevăzute de lege. Însă legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În același sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, și anume prin deciziile nr. 92 din 11 septembrie 1996 și nr. 38 din 26 februarie 1998, publicate în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 20 noiembrie 1996 și, respectiv, nr. 177 din 13 mai 1998.

Curtea constată, de asemenea, că prevederile legale criticate sunt în concordanță și cu dispozițiile art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție Curtea a statuat în mod constant (de exemplu, prin Decizia nr. 16 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999) că instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice atâta timp cât aceste reguli asigură egalitatea cetățenilor în utilizarea lor. Principiul ega-

lității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.

Referitor la susținerea că prevederile art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor art. 48 alin. (3) din Constituție Curtea constată că nu există nici o legătură între prevederea legală ce face obiectul excepției și obligația statului de a repara prejudiciile cauzate prin erori judiciare în procesele penale.

În sfârșit, Curtea constată că este nefondată și susținerea potrivit căreia textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece conținutul dispozițiilor legale nu are nici o legătură cu obiectul de reglementare al acestei norme juridice internaționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, ridicată de Anton Sommert în Dosarul nr. 740/2000 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 4

din 16 ianuarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau

terenuri aflate permanent sub luciul de apă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. Bacău în Dosarul nr. 5.086/2000 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă, fluvială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, precum și a celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată. Se apreciază că dispozițiile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 41. În acest sens se invocă și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la constituționalitatea acestor dispoziții legale, menționându-se Decizia nr. 206/2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 5.086/2000, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă, fluvială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. Bacău în cadrul unui proces comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin textul de lege criticat a fost încălcat dreptul de proprietate asupra acțiunilor pe care autorul excepției le deține în cadrul societății comerciale agricole, drept protejat de art. 41 din Constituție. Se consideră astfel deoarece „Prin Hotărârea Guvernului nr. 746/1991 am dobândit în proprietate acțiuni aferente valorii terenurilor agricole, iar prin ordonanță ni s-a luat acest drept fără a primi în compensare altceva”. În consecință, se apreciază că prevederile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999, prin care terenurile agricole sunt scoase din capitalul social al societății comerciale agricole, produc autorului excepției un prejudiciu prin diminuarea numărului de acțiuni la societatea respectivă, „fără a primi în compensare altceva”.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă, fluvială și de contencios administrativ apreciază că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere proprietății private, garantată de stat și ocrotită indiferent de titular. Aceasta deoarece prevederea considerată neconstituțională nu constituie o limitare a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole aflate în patrimoniul pârâtei și nu atrage reducerea capitalului social al reclamantei și, prin aceasta, prejudicierea acționarilor societății.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată, în esență, că Hotărârea Guvernului nr. 746/1991 cuprinde dispoziții privind majorarea capitalului social al societăților comerciale agricole cu valoarea terenurilor aflate în proprietatea acestora, dar „aceste dispoziții nu pot constitui temeiul legal pentru majorarea capitalului social al societăților comerciale agricole, foste întreprinderi agricole de stat, cu valoarea terenurilor agricole aflate în exploatarea acestora, a căror situație juridică nu a fost clarificată”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă, dispoziții al căror conținut este următorul: *„Terenurile agricole și terenurile aflate permanent sub luciul de apă nu fac parte din capitalul social al societăților comerciale prevăzute la art. 1 și 2.”*

Art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 prevăd:

— Art. 1: *„Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul juridic privind privatizarea societăților comerciale agricole, care dețin în exploatare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă, constituite în conformitate cu prevederile Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, precum și regimul concesiunii terenurilor proprietate publică și privată a statului, aflate în exploatarea acestor societăți.”*

— Art. 2: *„Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică și societăților comerciale rezultate din divizarea sau fuziunea societăților comerciale menționate la art. 1, care dețin în exploatare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă.”*

Deși autorul excepției susține că dispozițiile criticate contravin art. 41 din Constituție, din conținutul motivării excepției rezultă că în realitate acesta a avut în vedere numai încălcarea prevederilor art. 41 alin. (2) teza întâi, potrivit căroră *„Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că prevederile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, și anume art. 41 alin. (2) teza întâi. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 206 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 13 decembrie 2000, și prin Decizia nr. 249 din 23 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 26 februarie 2001, Curtea Constituțională a reținut, în esență, următoarele:

Din analiza actelor normative care, succesiv, au cuprins reglementări privind situația juridică a terenurilor agricole și a celor aflate sub luciul de apă rezultă că aceste categorii de terenuri nu au fost niciodată incluse în mod legal în capitalul social al societăților comerciale agricole. Chiar dacă Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, a prevăzut că *„Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia, cu excepția celor dobândite cu alt titlu”*, această dispoziție legală nu

poate fi disociată, în ceea ce privește situația terenurilor agricole și a celor aflate sub luciul de apă, de reglementările speciale intervenite după anul 1989 pentru clarificarea complexei probleme a situației juridice a acestor terenuri. În acest sens, prin Legea nr. 9/1990 privind interzicerea temporară a înstrăinării terenurilor prin acte între vii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 1 august 1990, se stabilise deja că *„Până la adoptarea unei noi reglementări legale privind regimul fondului funciar se interzice înstrăinarea, prin acte între vii, a terenurilor de orice fel, situate înăuntrul sau în afara localităților“*.

De altfel, așa cum se reține în jurisprudența Curții Constituționale, întreaga legislație ulterioară cu privire la terenurile agricole și la cele aflate sub luciul de apă a avut în vedere că aceste categorii de terenuri, aflate în exploatarea societăților comerciale agricole, nu erau în proprietatea

acestor societăți și nu îndreptăța includerea acelor terenuri în capitalul lor social.

Așa fiind, Curtea Constituțională, prin deciziile pronunțate, a statuat că art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 nu încalcă prevederile art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție, referitoare la garantarea dreptului de proprietate, deoarece societățile comerciale nu au drept de proprietate asupra terenurilor la care se referă menționata ordonanță de urgență a Guvernului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei soluții, cele statuate anterior prin deciziile Curții Constituționale nr. 206 din 17 octombrie 2000 și nr. 249 din 23 noiembrie 2000 își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. Bacău în Dosarul nr. 5.086/2000 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă, fluvială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 ianuarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro